

Павелчо хвърли връвчицата; той не искаше вече да играе. Стана му нѣщо мѫчно и отиде да тѣрси майка си. Тя току-
що поржчваше на слугинята:

— Утрѣ да купишъ зруга захаръ. Незная кой взелъ за-
харъта отъ шкафа — котката ли, кучето ли? . . . Да не ги
пушашъ вече въ стаята!

— Азъ не ги пушамъ, госпожо, но Павелчо все ги води
вътре, — отговори слугинята и се спустна да прѣгърне влѣз-
лия Павелчо, но той се спустна къмъ майка си и плачешкомъ
продума:

— Мамо, искамъ да спа вече.

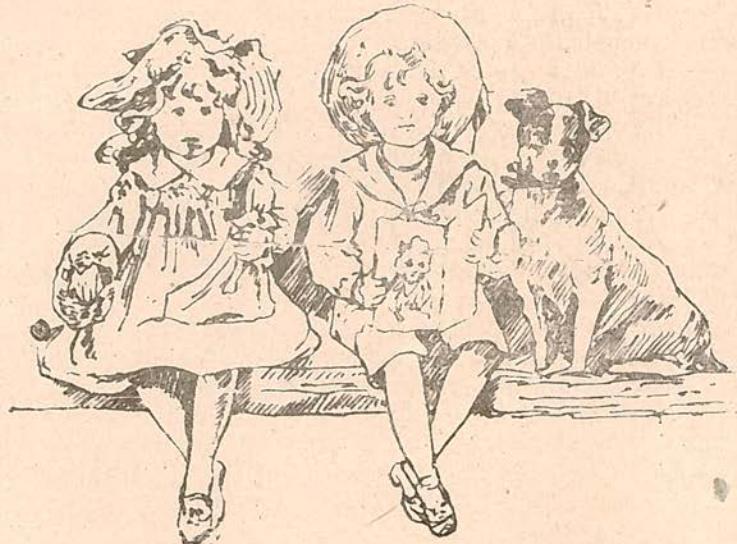
— Рано е още, Павелчо, поиграйте още малко!

— Разкажи ми приказка.

— Добрѣ. Иди си въ стаята. Повикай и Славка. Ето и
азъ ида.



Често пѫти Павелчова майка му разказваше приказки,
които сама измигляше. Така и тази вечеръ. Дѣцата седнаха
на софата и майката почна.



— Имало една баба съ внучето си Стефка. Стефка била
много красиво момиченце, а бабата много стара. Който по-
гледнѣлъ за пръвъ пѫть Стефка, веднага я обикваль, но посль
не искалъ и да я види, всички бѣгали отъ нея. Тя имала лошъ
навикъ. Била лакома и всичко взимала безъ да попита. Баба
й често я съвѣтвала и казвала, че това не е хубаво, засрамяла
я прѣдъ чужди хора, но тя все била такава. Трѣбвало всичко
да крие, да заключва съ ключъ отъ нея. Веднажъ една при-